

af, att den stora tillgång af Silf, som sedermera gjorde des-
se orter namnkunniga öfver stora delen af Europa, var icke
i äldre tiderna på de Skånska, utan på de Tommerska och
Stigiske kufferna.

Handel och vandel, är de rätta springkällor till ett folks
och lands lycksalighet, i samrøhet, när man af egna Öro,
dukter, hemtar ifrån utlänningens belåning, för statliga
inhemskas arbeten. och att hvad Lörsgnen till ett lands
uppkomst skänker, fortjina i mitt lycke Fiskeriet det fram-
sta rummet; ty här kvarken jär eller planterar man, men
gör likväl en hartig skörd, för drägligt besvär och om-
kostnad. Som Jades förut, var på Tommerska och Stigiske
kufferna i äldre tider tillbaka ett fördelaktigt silfviske,
som gjorde så mycket att millioner händer, sysslosattes med
deras färgande, transporterande, och den deraf fallande
vinstens delande. När dessa fiskeristånd först kommit dit,
är intet mitt försmål att efterspana, beger mig därför till
baka till Skåne. Af Gubleri Chronico Lübeckensi p: 19. finnes,
att Silfhanget, var ännu på Tommerska fidan år 1170, men
ungefär vid denna tiden har silfen flyttat till Skåne.

Hos Huilfelt i Kong Canuti VI Historica p: m. 165. lyda
orden sålunda: Hvad det silfviske i Skåne anbelangar, har
det för kort tid sedan: nemligen för 1200. tagit sin bör-
jan, ty uti forna dagar var det under Landt Stigen, och
då Staderna Lübeck, Hamburg, Rostock, och Stralsund
blefvo byggda, och besattes med Saxar och Dykt folk,
blef dem tillåtit att handla med öf Skånska, hvilket lik-
väl var Wenderna, såsom Hedningar och Stikets argaste
fiender förment. Lydes således, att man med säkerhet
kan försvara, att Silfvisket på Skånska stranderna